

Egidius, waer bestu bleven?
Mi lanct na di, gheselle mijn.
Du coors die doot, du liets mi tleven.

Dat was gheselschap goet ende fijn,
Het sceen teen moeste ghestorven sijn.

Nu bestu in den troon verheven,
Claerre dan der zonnen scijn:
Alle vruecht es di ghegheven.

Egidius, waer bestu bleven?
Mi lanct na di, gheselle mijn.
Du coors de doot, du liets mi tleven.

Nu bidt vor mi, ic moet noch sneven
Ende in de weerelt liden pijn:
Verware mijn stede di beneven!

Ic moet noch zinghen een liedekijn,
Nochtan moet emmer ghestorven sijn.

Egidius, waer bestu bleven?
Mi lanct na di, gheselle mijn.
Du coors de doot, du liets mi tleven.

Egidius, waar ben je gebleven?
Ik verlang naar jou, mijn vriend.
Jij verkoos de dood, je liet mij het leven

Dat was gezelschap goed en fijn,
het leek dat wij tegelijk zouden sterven.

Nu ben je opgenomen in de hemel,
stralender dan de zonneschijn:
alle vreugde is aan jou gegeven.

Egidius, waar ben je gebleven?
Ik verlang naar jou, mijn vriend.
Jij verkoos de dood, je liet mij het leven.

Nu bid voor mij, ik moet nog ongelukkig zijn
en in de wereld pijn lijden:
bewaar mijn plaats naast jou!

Ik moet nog een liedje zingen,
toch moet ook ik eens sterven.

Egidius, waar ben je gebleven?
Ik verlang naar jou, mijn vriend.
Jij verkoos de dood, je liet mij het leven.

uit **Gruuthuse-handschrift**
c1400